

Reflexió sobre els usos de la Vall de Collserola

Com a persona que viu i treballa a la Vall de Sant Just, en el debat obert sobre el Parc de Collserola, voldria fer la meua aportació des de la meua perspectiva, que en bona part crec pot ser compartida per altres veïns de la Vall, per el temps de que dispo no m'ha permès fer una reunió amb ells.

El primer que jo entenc es que la natura es un espai compartit pels esser vius inclòs l'home. De vegades sembla que haguem invàdit l'espai ocupat per les plantes i els animals. Aquí la majoria de persones viuen en ciutats, però el menjar segueix sortint del camp. Tant els que vivim al camp com els que viuen a la ciutat hem fet mals usos de la natura, però aquest últims anys hem anat prenent consciència de la conseqüències i tots estem disposats a canviar mals hàbits (com es la recollida selectiva o el reciclatge).

Ara els espais Naturals a més de produir el menjar, és l'espai de retrobament de l'home amb la natura. Cal que la coneguim prou per gaudir-ne i respectar-la a l'hora, és millor molta pedagogia que lleis repressives que converteixin els espais naturals en llocs per gent privilegiada. En el cas de Collserola crec que s'hauria de pensar en les moltes persones de la seva àrea d'influència, on molts tenen uns horaris de treball precari, que no permeten gaires previsions per el lleure ni gaire economia

Es positiu que es vulgui incrementar els espais de cultiu i com en el cas del Parc Agrari del Llobregat, es doni el màxim d'informació per fer-ho viable. Els que ja hi som, hem adaptat les nostres activitats per fer-les prou rendibles i no haver d'abandonar el camp. Tampoc no volem ser una gent subvencionada, com ho es la gent de Suïssa per seguir fent formatge tradicional o els països Nòrdics perquè els joves no vagin a treballar a les plantes petrolíferes. Però no es pot convertir en una cursa d'obstacles afegits.

Hi ha dos àmbits que preocupen especialment:

1º- **La relació amb la fauna salvatge** (senglars, conills, tudons, etc.) com la podem controlar **per establir l'equilibri sense un cost econòmic afegit, tant per les destrosses, com per cost dels elements de prevenció**, tanques, pastors elèctrics, xarxes, etc... Que és el més racional i qui es fa càrrec del cos afegit.

2º- La comunicació, amb uns eixos viaris centrals, que permetin el manteniment de serveis necessaris per les activitats i la comercialització d'allò que es genera, que de vegades es consumeix en el lloc de producció i altres cal portar-ho fora del Parc. **Les limitacions en aquest aspecte o el tractament d'aquestes vies poden ser un ofec per l'activitat comercial. La pols del camí perjudica a les persones i a las plantes.**

Jordi Raventós Isart